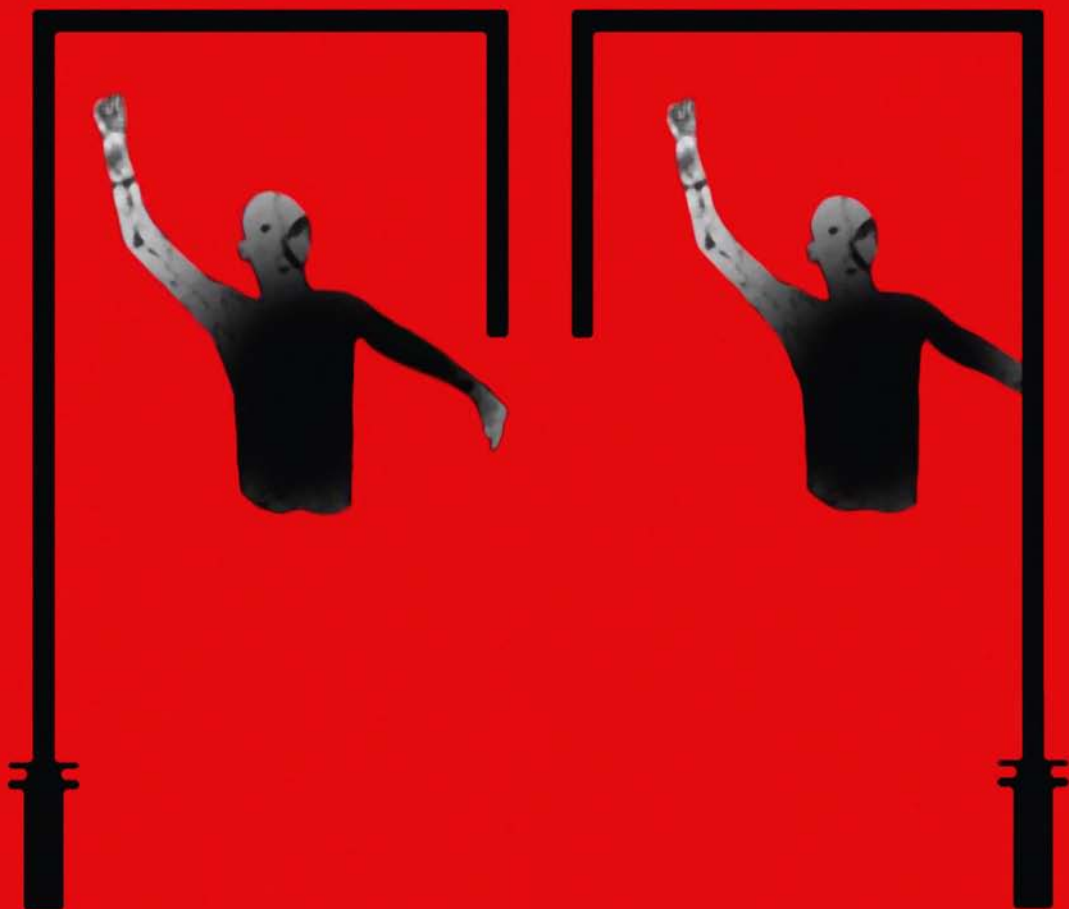

Vacances

Magí Sunyer

POESIA

VACANCES

Tot ben senzill i ben alegre

MAGÍ SUNYER

Cossetània
EDICIONS

El col·lectiu La Gent del Llamp
compta amb el suport de

Primera edició: març del 2014

© dels textos Magí Sunyer
© Cossetània Edicions

© de l'edició:
9 Grup Editorial
Cossetània Edicions
C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
Fax 977 61 43 57
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Col·lecció concebuda i dirigida pel col·lectiu artístic i literari
La Gent del Llamp
lagentdelllamp@tinet.cat

Imatge de la coberta i dibuixos: Pere Espanyol Bosch

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Arts Gràfiques Requesens

ISBN: 978-84-9034-210-7

DL T 11-2014

ÍNDEX

Sobre poesia	II
LA SEGONA PELL	13
Cos venial	15
La Torratxa	17
GRÈCIA, ROMA I CARTAGO	21
Conjugació	23
Eneas	24
Dido	25
Sísif	27
OMBRES	29
Ombres	31
L'amor de les tres taronges	33
Consciència	34
L'estel i l'arada	35

Índex

Oc	36
Home fort	38
TESTAMENT	45
<i>Aclariments i dedicatòries</i>	59

SOBRE POESIA

El poema s'escriu tot sol, no plany
les febleses humanes del poeta:
ell rebusca la rima, es queda blanc,
decideix la llargada en cada vers.
De vegades s'espera expressament,
concedeix al poeta una importància;
quan ja el té endormiscat i satisfet,
el poema, de pressa, el corregeix
i després l'escriptor ni se n'adona,
convençut que és agent imprescindible,
transmissor de l'alè d'un déu, d'un geni.
Si algun cop el poema es descontrola
i es publica acabat per l'artesà,
notareu de seguit la impertinència.

LA SEGONA PELL

COS VENIAL

Comptàvem cotxes. Sèiem a l'ampit
de la vida amb el cos abalançat
i el pretext dels colors i les matrícules,
barana del torrent, quinze anys escassos,
quarts de tres d'una tarda d'institut.
Ell se sabia marques i models
i m'ensenyava els trucs per reconeixè'ls:
dos llums per banda, el mil quatre-cents trenta,
i el mil cinc-cents, només un. Jo badava,
distret amb l'escalfor del sol d'abril,
al davant, sant Francesc, amb l'hospital,
a l'esquena, el barranc i, dintre els ulls,
un foc incert i intens que em trasbalsava
—no sabia per què, ni d'on venia
aquell desassossec mig endolcit.
M'hi dedicava poc, no n'aprenia
i el Pere repetia la lliçó:
“No t'hi fixes.” A l'hora retornàvem
—muralla del Castell, sant Gabriel
i plaça del Quarter— amb la parsimònia
de ciutadans molt lliures que esgrimeixen
arguments de filòsof de secà.
El Pere, més espavilat, xerrava
de les dones i jo potser dels dies,
dels dies que vindrien i em cremaven,
dels molts dies que avui ja he viscut

Magí Sunyer

i dels que esperen, carregats d'incògnites.
No compreníem res, just si intuïem.
L'endemà recorriem els carrers
com si els carrers ens poguessin respondre
—pel davant del teatre, Jaume Huguet,
el Pati, un clap de llum, i, entre botigues,
pel carrer de la Cort, plaça del Blat,
amb les butxaques plenes de no res
i a la mirada, un floc de fantasia.
Xiquets amb set i amb el cos venial,
miràvem fit a fit. Comptàvem cotxes.

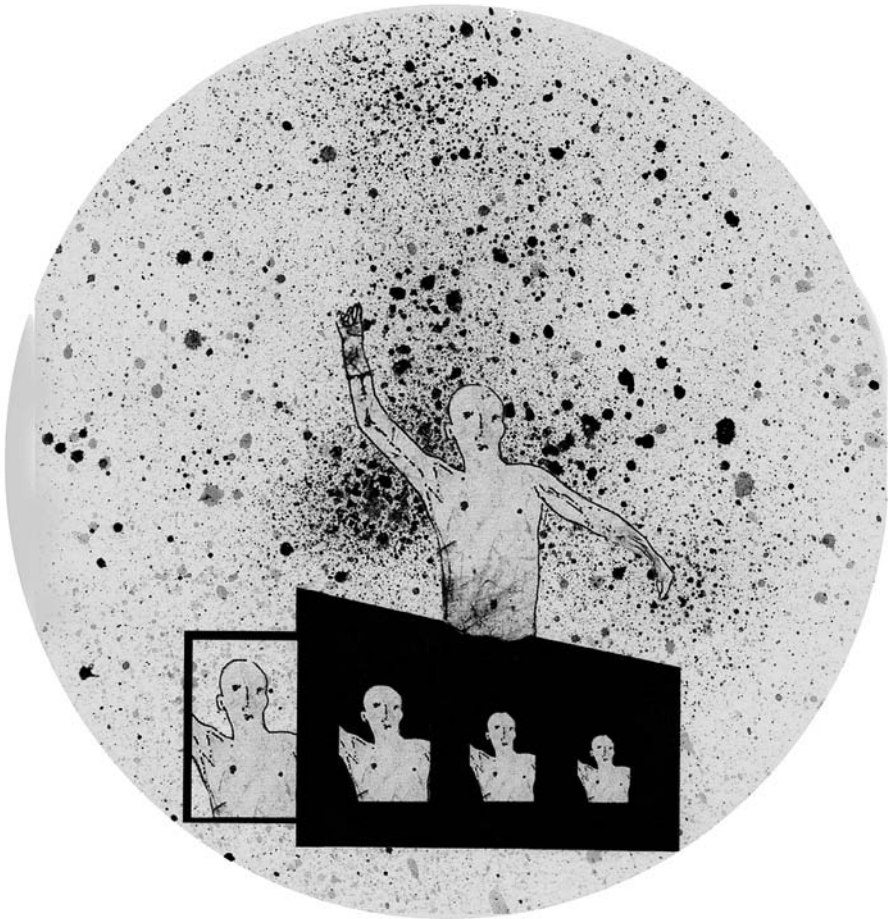

LA TORRATXA

La memòria es desperta per un petit detall:
una placa de marbre sobre totxo i ciment
enmig d'una quadrícula traçada amb tiralínies.
Ara tot és eixample, amb botigues, fanals
i edificis de pisos on la gent viu i estima
—o bé odia, potser.

El record és d'hivern,
amb un fred que traspasa la foscor incomprendible
de les set al desembre. Ha plogut i fa vent.
Un xiquet carregat de llibres va de pressa,
l'accelera la por de travessar tot sol
un descampat de terra ple de clots, sense llum,
amb una gran torratxa mig esbalçada i bruta
que vigila perquè ningú no descobreixi
els racons de l'amor furtiu i adolescent.

GRÈCIA, ROMA I CARTAGO

CONJUGACIÓ

Aprenc llatí, rudiments de gramàtica,
sobre el teu cos, la sintaxi feliç
d'aquests pèls curts declinats vora el clítoris.
Entenc el cas i m'engresca l'hipèrbaton.

ENEAS

Ni que la reina Dido m'escarneixi a la cara
i em retregui que no me'n compadís
quan jove, lliure i fort triava Roma,
declinava els seus ulls
i els seus pits africans,
no me'n puc penedir.

Et tinc davant:
cap altre cos no em fa dreçar i bleir
amb tanta força, no, cap altra boca.
Però tu saps i jo sé que em reclama
la gran ciutat encara no fundada,
Roma que espera el seu destí esplendent.

Tu saps, jo sé, que Roma ens xuclarà,
no triarem, triarà per nosaltres,
semblarem forts, heroics davant la història:
tu consumida d'amor a l'infern,
jo fugitiu per inaugurar Roma.

I haurem perdut tot això que tenim:
navegarem i no serem feliços,
se'ns endurà la rutina dels gestos,
no ens cremarem ni amb el foc ni amb el glaç,
ens tornarem sensats i comprensibles.

Després, quan tot serà ja tan inútil,
m'escopiràs davant de tot l'infern.
Cos meu, amor, i jo, què vols que hi faci?

DIDO

Jo viu uns ulls haver tan gran potença.

AUSIÀS MARC

¿I si en comptes de Roma i de Cartago
prevalguessin els ulls enamorats?
¿I si evitéssim l'única tragèdia
que no podem representar, l'escena
tan inútil, sobrera, de l'infern?

I encara més, jo pregunto a l'heroi
—sotmès pel càrrec a obligacions—:
si així Roma també es deixés fundar?
No hi has pensat? Fecundaries Àfrica
fins al desert, allí ens aturariem,
faríem tractes amb els homes blaus
per al comerç amb el cor de la selva.
Un dia, savi, quan Dido fos morta
i t'hagués beneït, navegaries
sol fins que els set turons et reclamessin.

Després del foc, vindrà la solitud
i tindràs temps d'aprofitar la calma
per travessar de nou aquesta mar,
justificar l'hipotètic destí
sentenciat en uns versos solemnes
que sense tu el poeta inventaria
del no-res per complaure el sobirà.

Magí Sunyer

Sóc jo qui et necessita, l'epopeia
no val el sacrifici dels meus pits,
els déus t'admiraran si els desafies
només per una dona perquè saben
que no poden combatre contra el foc.

Desfés-te del poema, que l'heroi
ha de conèixer el foc i arrabassar-lo;
si s'accontenta amb menys, no passa mai
de titella, i els déus l'estaborneixen.

